

Denne Bane, der har været drevet i 6 Aar, er nemlig en let Bane, og i de første 5 Aar var der $\frac{4}{5}$ pCt. Skinner og $\frac{1}{4}$ pCt. Sveller, som have maattet udbyrdes. Det var altsaa et meget heldigt Resultat. Det er en Selsølg, at sværere Baner, det vil sige Baner med sværere Overbygning — med sværere Skinner og Sveller og dertil hørende Ballast — ville holde længere end de lettere; men man maa tillige tage Beføstningen med i Betragtning, og en Beregning deraf har ført til, at en svær Skinne, veiede 68 Pd., er saa meget mere kostbar end en let, der veier 45 Pd., at, naar den 45 Punds Skinne varede i 10 Aar, saa skulde den 68 Punds — for at være lige saa billig — være i 23 Aar. Det vil altsaa sige, at den svære Skinne skulde være over dobbelt saa varig som den lettere, og at dette skulde blive Tilfældet, er i allerhøjeste Grad usandsynligt. Der er derfor vistnok ikke nogen som helst Grund til, at man skulde gaa over til sværere System for disse Baner; men paa den anden Side bør man sikkert ogsaa give Ngt paa en ligeledes i den nyssomhandlede Skrivelse givne Advarsel om ikke at bygge altfor lette Baner.

Seg skal, efter at have omtalt denne Del af Betænkningen, gaa over til Lovforslagets § 2, der indeholder Bestemmelser om Tilskud til de foreslaaede Baneanlæg fra de Amts- og Kjøbstadskommuner, hvem Anlægget særligt kommer tilgode, samt om Fordelingen af dette Tilskud. Hele Udvalget er enigt om, at det vil være rigtigt, at de Kommuner, hvem Anlægget nærmest kommer tilgode, yde Tilskud til Baneanlægene, men det har ikke været i Stand til at slutte sig til de Forslag, som ere fremsatte i det forelagte Lovforslag. Det, som Udvalgets Flertal har troet at burde tilstræbe, var, at man ikke evig og altid for hvert mødende Tilfælde kom tilbage til Forhandlinger om, hvad vedkommende Egn skal skyde til. Det har noksom vist sig, at den ene tror sig forurettet, naar han skal skyde mere til end den anden, og det vilde derfor være overordentlig heldigt, dersom Tilskudet kunde knyttes til et bestemt Medium, som varierede i noget ligeligt Forhold til hver Egns Egne til at yde Tilskud. Det har forekommet Flertallet — i alt Fald de allerfleste Medlemmer af det — at være mindre væsentligt, om man fik noget mere eller noget mindre Tilskud ud af vedkommende Egn. Lige over for det hele Spørgsmaal fandt man ikke, at det var Noget, som burde tages væsentlig i Betragtning; man har derfor troet at finde et saadant Medium i Expropriationsudgifterne, idet disse ville være betydeligt større i en frugtbar Egn end i en mindre frugtbar Egn, og skjøndt det ganske vist har været paa Tale at søge at faae en Skala tilveiebragt i denne Henseende, er man dog efter forskellige Forsøg bleven staaende ved at holde sig til Expropriationsudgifterne alene. For Kjøbstadernes Vedkommen-

de har man dog troet, at det i Reglen vilde blive Tilfældet, at de kom til at afgive et ikke ubetydeligt Grundareal til en saadan Jernbane, navnlig naar der var Tale om at føre denne ned til Havnen, og at man derved let vilde paaføre disse en usforholdsmæssig Byrde. Svendborg Kjøbstad har i saa Henseende leveret Bevis for, at det ikke er et saa ganske overordentlig lille Offer, som et saadant Baneanlæg kræver, og man har derfor troet, at man burde nedfætte Tilskudet for Kjøbstadernes Vedkommende til $\frac{3}{4}$ af de Grundarealers Verdi, som blive afgivne af Kjøbstaden, medens Resten falder paa Landkommunerne. Ligeledes har man troet for alle mødende Tilfælde at burde sætte en Maximumsgrænse, som for Kjøbstadernes Vedkommende vil ses at være sat til 15 Kr. pr. Individ og for hele Baneanlæggets Vedkommende til 75,000 Kr. pr. Mil. Med Hensyn til disse Fastfættelser skal jeg sige, at de ganske vist ere satte efter et Skjøn, thi det er overordentlig vanskeligt at flaa et aldeles bestemt Princip fast der. Paa den anden Side har man søgt at komme det i Loven af 26de Mai 1868 nedlagte Princip saa nær som muligt. Med Hensyn til Fordelingen formener Flertallet, at Halvdelen af Tilskudet bør udredes af Amtsrepartitionsfonden for vedkommende Amtsraads-kreds og Resten fordeles paa de Sognekommuner, som det paagældende Jernbanenet særlig kommer tilgode. Hvorvidt der paa enkelte Steder kunde være Tale om Undtagelse fra denne Regel, skal jeg ikke nærmere komme ind paa. Der er et enkelt Medlem af Flertallet, som har ment, at der muligvis kunne forekomme enkelte Tilfælde, navnlig i de fattige Sognekommuner, hvor et saadant Bidrag kunde falde haardt nok, og hvor det maasse vilde være rigtigere at fordele det Hele paa Amtskommunerne, men Flertallet gjør ingen Indstilling i saa Henseende. Hvad Fordelingen af disse Tilskud angaar, da har den for Kjøbstadskommunerne ingen som helst Vanskelighed. Derimod er det vanskeliggere med Hensyn til Amtskommunerne, thi en Fordeling paa Amtskommunerne i passende Forhold kan ikke ske undtagen ved Indenrigsministeren, hvorfor dette ogsaa er foreslaaet. Hvad Fordelingen paa Sognekommunerne angaar, har man ikke havt nogen Betænkning ved at lade Amtsraadene foretage den, men kun paa den Betingelse, at der gives vedkommende Sognekommuner Leilighed til at udtale sig om Fordelingen, og i det Tilfælde, da anse sig for at være forfordelte, at have Ret til at fordrø en Afgjørelse fra Indenrigsministerens Side. Fra Begyndelsen var man i Flertallet mest stemt for, at det heromhandlede Bidrag skulde betales i et kortere Aaremaal, nemlig 5 Aar; men der kom forskellige Spørgsmaal frem, som gjorde det ønskeligt ikke at forlange saa hurtig en Afgjørelse, og det var navnlig Hensynet til den Ubillighed, der kunde opstaa med